

INGEZONDEN.

INDIENEN VAN DE VACCINATIEBEWIJZEN OVER HET DERDE KWARTAAL 1929.

Aan de burgemeesters is het verzoek gericht zoo spoedig mogelijk opgave te doen van het aantal verrichte vaccinaties in het derde kwartaal van dit jaar. Een ieder zal begrijpen van hoeveel belang het is te achten, spoedig over deze gegevens te kunnen beschikken. Mag ik de geneeskundigen opwekken daartoe mede te werken door een spoedige indiening der bedoelde vaccinatiebewijzen aan den betreffenden burgemeester ?

's-Gravenhage, 6 October 1929.

J. TH. TERBURGH,

hoofdinspecteur v. d. volksgezondheid.

REVACCINATIE EN ENCEPHALITIS.

Uit de dagtekening blijkt, dat ELZAS bij het schrijven van zijn ingezonden stuk, betreffende bovenstaand onderwerp in het voorgaand nummer, nog geen kennis had genomen van mijn artikel in No. 39 van dit *Tijdschrift*: Hoe moet de pokziekte uit Nederland geweerd worden ? In dat artikel zal hij de beantwoording van zijn twee vragen aantreffen.

Ten zichte van de eerste door hem gemaakte opmerking staan wij op hetzelfde standpunt. Nemen wij aan, dat de te verzamelen gegevens, zouden uitwijzen, dat er 1 geval van encephalitis voorkomt op 5000 vaccinaties en 1 op 100.000 revaccinaties, dan zou dit volgens ELZAS hierop berusten, dat het bij 95.000 gerevaccineerden niet gelukt is een ziekteproces op te wekken. Volgens mij wil dit zeggen, dat deze 95.000 personen nog voldoende immuniteit bezaten tegen de besmetting met koepokstof. De gevolgtrekking, die wij beiden dienen te maken en welke in brieven aan mij gericht reeds veelvuldig is gemaakt, is, dat men moet trachten een vaccinatioetoestand van de bevolking te onderhouden, waardoor geen enkele revaccinatie een reactie geeft gelijk of ernstiger dan bij een eerste vaccinatie wordt waargenomen. Ons streven moet dus zijn om de bevolkingsimmuniteit tegen pokziekte op zoodanig peil te houden, dat wij bij revaccinaties slechts vervroegde reacties zien ontstaan.

Maar, vraagt ELZAS terecht, hoe zal men later kunnen revaccineeren, indien de vaccinaties ontraden worden ? Dat bezwaar is ook door mij gevoeld en gaf mij juist aanleiding naar een oplossing te zoeken, die ik in bovenvermeld artikel aangaf. Daarbij dient men rekening te houden met de aanbeveling gegeven in het artikel „Alastrim” 1), dat men wel tot vaccinatie der oningeënte kinderen kan overgaan, indien het gevaar voor pokziekte zeer groot is.

Het tegenwoordige tijdstip is voor het invoeren van een gewijzigde methode van vaccineeren bijzonder gunstig. Het aantal gerevaccineerden is in de laatste maanden buitengewoon toegenomen, zoodat de oudere personen een groote mate van immuniteit hebben verkregen, die door tijdige revaccinaties op peil is te houden. Te rekenen naar het groote aantal waargenomen gevallen van encephalitis na vaccinaties moeten er op groote schaal inentingingen zijn verricht bij nog niet ingeënte kinderen. Daarmede is het aantal oningeënte kinderen belangrijk geslonken. Worden nu in het vervolg de kinderen van 2—6 maanden aan inenting onderworpen, dan zal het aantal oningeënt blijvende personen in ons land zeer gering zijn, waardoor het ontstaan van een uitgebreide epidemie van pokziekte wordt voorkomen. Tevens mag men dan een zeer groote vermindering van het aantal gevallen van encephalitis verwachten.

1) *Ned. Tijdschrift v. Geneeskunde* 1929, Tweede Helft, No. 38.

Er is daarom alle reden om thans tot spoedige vaccinatie der zuigelingen over te gaan. Zooals ik reeds vernam volgen zelfs niet-geneeskundigen mijn raad en laten in tegenstelling met de vroeger gevolgde gewoonte thans de zuigelingen inenten, doch niet de oudere oningeeënte kinderen.

's-Gravenhage, 6 October 1929.

J. TH. TERBURGH.

DE OPERATIE VAN VORONOFF.

Het feuilleton van collega A. MELCHIOR in het *Tijdschrift* van 5 October is wel heel amusant, maar ik had het geheel eerder verwacht in *Het Leven*, dan in ons deftig en wetenschappelijk weekblad.

Welke bedoeling heeft deze beschrijving? De zaak bespottelijk maken? of deskundige critiek? Ik geloof het eerste, want als dit niet het geval was, zou een bespottelijk verslag als uit de *Jornal de Noticias* niet zonder commentaar worden gegeven. Het is toch een eerste eisch van billijkheid, dat een critiek gestaafd wordt door argumenten. Ik weet wel, dat VORONOFF het met z'n „apenklier” nog niet veel verder heeft gebracht dan het cabaret en de revue, maar hij zou de eerste niet zijn, die, na verguizing en bespotting, volkomen rehabilitatie verkreeg.

December 1928 had ik het genoegen in Parijs een transplantatie bij te wonen en wat ik daar gezien en gehoord heb, wettigt een rustig bekijken en afwachten. In tegenstelling met het „luid gebrul van den Portugees” verliep de geheele operatie onder plaatselijke verdooving volmaakt pijnloos. De Deen, wien ik na afloop daarnaar vroeg, verzekerde niets gevoeld te hebben. Hij was ook heelemaal niet van plan een „nieuwe familie te grondvesten”, want VORONOFF beweert met nadruk, dat gegarandeerd wordt een volmaakte opleving van de algemeene vitaliteit, maar dat geen enkele garantie geldt ten opzichte van de potentie.

Wanneer ik met collega's over de quaestie sprak, dan was hun scepsis meestal gebaseerd op de transplantatie. Zij beweerden, dat de operatie geen duurzaam nuttig effect kon geven, omdat de ervaring geleerd heeft, dat, na verloop van tijd, totale resorptie plaats vindt.

VORONOFF, die een speciale methode tot aviveering gebruikt, meent dit te moeten ontzenuwen met het feit van een Spaanschen collega, die twee jaren na de „greffe” aanbod het ingebrachte te laten verwijderen (natuurlijk gevolgd door een nieuwe transplantatie). Bij het microscopisch onderzoek bleek het geheel te bestaan uit welig-groeiende LEYDIG's tusschencellen en te vormen een kastanjegroote „Puberteitsdrüse”, juist zooals theoretisch was voorspeld: de verjongende hormonen stammen niet uit de zaadkanaaltjes, maar uit de tusschencellen.

Wanneer men het boek van VORONOFF leest over „*De verovering van het leven*” en de boeken van zijn medewerker DARTIGUES: „*La Greffe de Revitalisation Humaine*” en „*Le Renouveaulement de l'organisme*”, dan moet men tot de conclusie komen, dat hier ernstig werk wordt verricht, waard, om door de geneeskundigen ernstig te worden bekeken en becritiseerd en dan is het van een vakblad zeker te verwachten, dat een artikel over de operatie van VORONOFF niet in revue-stijl wordt geplaatst.

B. PREMSELA.

PREMSELA is op een dwaalspoor, als hij meent, dat MELCHIOR critiek op VORONOFF's operatie wenschte te oefenen. Hij heeft alleen een schets gegeven van Portugeesche opvattingen omtrent wat in de couranten aan het publiek mag worden voorgezet.

Red.